

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 525/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., Ž., M. K., Ž., E. G., Ž., a M. G., Ž., zastúpených advokátom JUDr. V. Š., Ž., ktorou namietajú porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníkov konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K., M. K., E. G. a M. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2013 doručená sťažnosť J. K., Ž., M. K., Ž., E. G., Ž., a M. G., Ž. (ďalej len „sťažovatelia“),

ktorou namietajú porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníkov konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013, ktorou žiadajú vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa J. K., bytom Ž., štátny občan Slovenskej republiky, sťažovateľa M. K., bytom Ž., štátny občan Slovenskej republiky, sťažovateľa E. G., bytom Ž., štátny občan Slovenskej republiky, a sťažovateľa M. G., bytom Ž., štátny občan Slovenskej republiky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na rovnosť účastníkov konania, garantovaného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, a právo v prerokovanie veci v prítomnosti účastníkov konania, garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2 D 46/2013 zo 29. 5. 2013 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2 D 46/2013 zo 29. 5. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi J. K. trovy konania v sume 259,36 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. Š., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi M. K. trovy konania v sume 259,36 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. Š., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi E. G. trovy konania v sume 259,36 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. Š., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi M. G. trovy konania v sume 259,36 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. Š., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, z jej príloh a zo spisu okresného súdu sp. zn. 2 D 46/2013, ktorý ústavný súd pripojil pre účely rozhodovania o tejto sťažnosti, okresný súd uznesením č. k. 2 D 46/2013-5 z 10. mája 2013 začal podľa § 175a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) konanie o dedičstve po nebohom J. G., narodenom..., zomrelom..., naposledy bytom Ž. (ďalej len „poručiteľ“). Vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo doručenie oznámenia o úmrtí poručiteľa z 23. apríla 2013 vydaného Matričným úradom mesta Ž. okresnému súdu 9. mája 2013. Ako žiadateľ o pohrebne bol v tomto oznámení o úmrtí uvedený J. G., Ž. (syn poručiteľa). Okresný súd poverením č. k. 2 D 46/2013-6 z 10. mája 2013 poveril vedením konania o dedičstve ako súdneho komisára Mgr. M. K., notárku so sídlom Ž. (ďalej len „súdny komisár“). Súdny komisár 24. mája 2013 spísal zápisnicu o predbežnom vyšetrení so synom poručiteľa J. G., v ktorej sú uvedené údaje o deťoch a vnukoch poručiteľa, z ktorých je zrejmé, že poručiteľ mal okrem syna J. G. ďalšie dve deti, ktoré sú však už nebohé a po ktorých vnukmi a vnučkami poručiteľa sú sťažovatelia. Ďalej z tejto zápisnice vyplýva, že poručiteľ nezanechal závet (čo je potvrdené i ilustráciou v evidencii závetov), v čase smrti nevlastnil žiaden nehnuteľný majetok, mal iba bankový účet v P., a. s., pobočka Ž., a celkové pohrebne trovy poručiteľa predstavujú 850 €. Z výpisu z bankového účtu poručiteľa (na č. l. 9 dedičského spisu) vyplýva, že zostatok na účte ku dňu smrti poručiteľa predstavoval 44,36 €.

Okresný súd uznesením č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 rozhodol, že nepatrný majetok poručiteľa pozostávajúci z vkladu 44,36 € na účte vedenom v P., a. s., sa vydáva dedičovi J. G., ktorý vybavoval a financoval pohreb, a dedičské konanie sa zastavuje. Zároveň okresný súd rozhodol o trovách dedičského konania súdneho komisára tak, že tieto trovy vo výške 20,10 € mu budú vyplatené z rozpočtových prostriedkov okresného súdu. Uznesenie okresný súd doručoval J. G., ktorý ho prevzal 12. júna 2013, a súdnemu komisárovi, ktorý ho prevzal 30. mája 2013. Okresný súd vyznačil na rozhodnutí 16. júla 2013 doložku o jeho právoplatnosti dňom 12. júna 2013 vo vzťahu k výrokom o vydaní majetku nepatrnej hodnoty J. G. a o zastavení dedičského konania a dňom 28. júna 2013 vo vzťahu k výroku o trovách súdneho komisára.

Sťažovatelia doručili okresnému súdu 3. júna 2013 podanie, ktorým uplatnili svoje nároky „na započítanie daru nad obvyklé darovanie“ voči dedičovi J. G.. V podaní uviedli, že poručiteľ ako darca darovacou zmluvou z 8. decembra 2011 daroval J. G. ako obdarovanému spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 k celku na nehnuteľnostiach v k. ú. Ž. zapísaných na LV č. 2197 ako byt č. 19, vchod 39, na 4. poschodí bytového domu súp. č. 377 a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, zariadeniach domu a pozemku parc. reg. „C“ č. 387/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 467 m², na ktorej je bytový dom postavený, vo veľkosti 6365/356688 a spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 k celku na nehnuteľnostiach v k. ú. Ž. zapísaných na LV č. 1278 ako garáž súp. č. 621 a parc. reg. „C“ č. 322/26 zastavané plochy a nádvoria o výmere 20 m², na ktorom je postavená garáž. Ďalšou darovacou zmluvou z 12. apríla 2012 previedol poručiteľ ako darca rovnakému obdarovanému spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/8 k celku k týmto nehnuteľnostiam. Tieto spoluvlastnícke podiely nadobudol poručiteľ v dedičskom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 12 D 384/2011, ktoré bolo právoplatne skončené 28. decembra 2011, pričom všeobecná hodnota poručiťom nadobudnutých spoluvlastníckych podielov predstavovala 19 725 €. Ako ďalej sťažovatelia v tomto podaní uviedli, vzhľadom na to, že tento majetok predstavoval prakticky celý majetok poručiťa, nešlo o obvyklé darovanie J. G. Žiaden iný dedič poručiťa žiaden obdobný dar za života poručiťa nedostal. Sťažovatelia navrhli okresnému súdu, aby sa v zmysle § 484 druhej vety zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) „dedičovi J. G. započítali do jeho dedičského podielu dary poručiťa v celkovej výške 19 725 €“.

Okresný súd na toto podanie sťažovateľov reagoval prípisom vyššieho súdneho úradníka č. k. 2 D 46/2013-19 z 3. júla 2013, v ktorom uviedol, že dedičské konanie bolo zastavené uznesením okresného súdu č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 pre nemajetnosť, a preto na uvedený návrh sťažovateľov nemožno prihliadať. Tento prípis okresného súdu bol sťažovateľom doručený 4. júla 2013.

Sťažovatelia sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny

proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníkov konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 odôvodnili tým, že hoci sťažovatelia boli zmysle § 175b prvej vety OSP účastníkmi dedičského konania, pretože sa o nich bolo možné dôvodne domnievať, že sú poručiteľovými dedičmi, a súdny komisár o ich existencii mal vedomosť zo zápisnice o predbežnom vyšetrení, nekonal s nimi ako s účastníkmi dedičského konania ani súdny komisár a ani okresný súd (na rozdiel od J. G. ich nepoučil o ich právach ako účastníkov konania, neumožnil im vyjadriť sa k majetku poručiteľa a jeho všeobecnej cene, výške nákladov na pohreb, neumožnil im navrhovať príslušné dôkazy, nedoručil im uznesenie okresného súdu č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013). Zastavenie dedičského konania pre nemajetnosť prichádza do úvahy iba v prípade, ak súdny komisár úplne zistí skutkový stav, čo sa v tomto prípade nestalo vôbec a súdny komisár i okresný súd vychádzali iba z tvrdení J. G. Navyše, okresný súd o návrhu sťažovateľov na započítanie daru nad obvyklé darovanie nevydal riadne rozhodnutie. Riadne neodôvodnil ani uznesenie č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec... prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovatelia sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníkov konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 odôvodnili tým, že s nimi súdny komisár ani okresný súd na rozdiel od J. G. nekonal, hoci v zmysle § 175b prvej vety OSP boli účastníkmi dedičského konania, súdny komisár ani okresný súd dostatočne nezisťoval majetok poručiťľa, o ich návrhu na započítanie daru nad obvyklé darovanie nevydal riadne rozhodnutie a uznesenie č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 okresný súd dostatočne neodôvodnil.

Okresný súd uznesenie č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013, pokiaľ ide o vydanie nepatrného majetku poručiťľa J. G. a zastavenie dedičského konania pre nemajetnosť podľa § 175h ods. 2 OSP, odôvodnil takto:

„Súd prejednával dedičskú vec po neb. J. G., ktorý zomrel bez zanechania závetu. V priebehu dedičského konania bolo zistené, že poručiťľ zanechal len nepatrný majetok. Pohreb poručiťľa financoval a vystrojil jeho syn J. G. Súd podľa § 175h ods. 2 OSP vydal nepatrný majetok poručiťľa J. G., ktorý vybavoval a financoval pohreb poručiťľa a dedičské konanie zastavil.“

Ústavný súd uznáva, že obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zodpovedá i povinnosť súdu odôvodniť súdne rozhodnutie tak, aby toto jasne a zrozumiteľne dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí byť zrejmé, ako boli vyriešené otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a rozhodnutie musí dostatočne objasňovať skutkový a právny základ rozhodnutia, hoci bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo na spravodlivý proces.

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia okresného súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľov o tom, že okresný súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľov neobstojí. Okresný súd dal jasnú a zrozumiteľnú (hoci veľmi stručnú) odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru o tom, že konanie je potrebné zastaviť, objasnil, ako a z akých dôvodov postupoval pri vydávaní nepatrného majetku poručiteľa J. G., a uviedol i zákonné ustanovenie, podľa ktorého rozhodol. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Pokiaľ sťažovatelia vyčítali okresnému súdu procesný postup predchádzajúci vydaniu uznesenia č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 a spôsob vybavenia podania sťažovateľov doručeného okresnému súdu 3. júna 2013, ktorým uplatnili svoje nároky „na započítanie daru nad obvyklé darovanie“ voči dedičovi J. G., tu považuje ústavný súd za významné to, že okresný súd rozhodol uznesením č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 o vydaní nepatrného majetku poručiteľa J. G. a zastavení dedičského konania pre nemajetnosť podľa § 175h ods. 2 OSP.

Podľa § 175h ods. 2 OSP ak poručiteľ zanechal majetok nepatrnej hodnoty, môže ho súd vydať tomu, kto sa postaral o pohreb a konanie zastaví.

Podľa § 175 ods. 1 OSP ak konanie nebolo zastavené podľa § 175h, upovedomí súd tých, o ktorých sa možno dôvodne domnievať, že sú dedičmi, o ich dedičskom práve a o možnosti dedičstvo odmietnuť...

Súdny komisár pristupuje teda k prerokovaniu dedičstva iba v prípade, ak sú splnené hmotnoprávne predpoklady dedenia a zároveň konanie nebolo zastavené pre nepatrnosť

majetku poručiteľa alebo preto, že poručiteľ nezanechal žiadny majetok. Existencia majetku poručiteľa sa posudzuje podľa jeho stavu v čase smrti poručiteľa. Iba v prípade naplnenia hypotézy normy obsiahnutej v § 175 ods. 1 OSP, pristupuje dedičský súd k poučeniu dedičov o ich práve. Princípom dedičského konania je to, že v prípade, ak sa po právoplatnosti uznesenia, ktorým sa dedičské konanie skončilo (teda aj uznesenia podľa § 175h OSP), objaví nejaký majetok poručiteľa, súd na návrh vykoná o tomto majetku konanie o dedičstve (konanie o novobjavenom majetku). Možnosť takéhoto postupu dedičov (podľa § 175x OSP), ktorú možno využiť kedykoľvek za splnenia ustanovených hmotnoprávných podmienok, je zároveň jedným z dôvodov, pre ktoré zákonodarca stanovil, že proti uzneseniu o zastavení konania pre nemajetnosť nie je v zmysle § 175h ods. 3 OSP prípustné odvolanie (nápravu možno dosiahnuť práve postupom podľa § 175x OSP).

Ak poručiteľ zanechal iba majetok nepatrnej hodnoty, tento majetok sa vydá tomu, kto vystrojil poručiteľovi pohreb, pričom tento majetok takáto osoba nenadobudne z titulu dedenia, ale rozhodnutím súdu (§ 132 Občianskeho zákonníka). Započítanie toho, čo dedič zo zákona nadobudol od poručiteľa za jeho života, pokiaľ nejde o obvyklé darovanie, na jeho dedičský podiel, je možné len vtedy, ak súd v konaní o dedičstve uznesením potvrdzuje nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov (§ 484 Občianskeho zákonníka). V prípade, že súd v konaní o dedičstve neprikročil k potvrdeniu nadobudnutia dedičstva dedičom, pretože konanie o dedičstve bolo zastavené podľa § 175h OSP, nezisťuje sa dedičské právo, nestanovujú sa dedičské podiely a započítanie na dedičské podiely je za tejto situácie pojmovovo vylúčené.

V tomto prípade sťažovatelia vybuodovali svoju argumentáciu obsiahnutú v sťažnosti doručenej ústavnému súdu bez zohľadnenia uvedených zásad dedičského konania, zákonom upraveného postupu a následnosti úkonov v konaní o dedičstve a nezohľadniac ustanovenie § 175i ods. 1 OSP.

Ústavný súd pre úplnosť poukazuje i na skutočnosť, že sťažovatelia nevyčítajú okresnému súdu a jeho rozhodnutiu jeho vecnú nesprávnosť, a to ani pokiaľ ide o právne posúdenie veci a ani pokiaľ ide o zistený skutkový stav. Sami neoznačujú žiaden majetok

poručiť, ktorý by mu patril v čase jeho smrti a ktorého existenciu by okresný súd opomenul zistiť; okresnému súdu vyčítajú iba to, že nevykonal rozsiahlejšie formálne zisťovanie takéhoto majetku. Tvrdenia sťažovateľov obsiahnuté v ich sťažnosti doručenej ústavnému súdu nepodporujú záver, že postupom súdneho komisára alebo okresného súdu mohlo dôjsť k poškodeniu sťažovateľov na ich právach v dedičskom konaní spôsobom, ktorý by mohol porušovať nimi označené základné práva.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Iba to, že sťažovatelia sa s názorom a postupom okresného súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňujú, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti ich sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby uznesením okresného súdu č. k. 2 D 46/2013-10 z 29. mája 2013 alebo postupom, ktorý prechádzal jeho vydaniu, mohlo dôjsť k poručeniu základných práv označených sťažovateľmi. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2013